

3. velikonočna nedelja – leto B

Jezus se prikaže učencem

Ko so se oni pogovarjali o tem, je sam stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!« Vznemirili so se in obšel jih je strah. Mislili so, da vidijo duha. Dejal jim je: »Kaj ste preplašeni in zakaj se vam v srcu oglašajo dvomi? Poglejte moje roke in moje noge, da sem jaz sam. Potipljite me in pogledajte, kajti duh nima mesa in kosti, kakor vidite, da jih imam jaz.« Ko je to rekel, jim je pokazal roke in noge. Ker pa od veselja še niso verjeli in so se čudili, jim je rekel: »Imate tukaj kakšno jed?« Ponudili so mu kos pečene ribe. Vzel jo je in jo vpričo njih pojedel.

Nato jim je rekel: »To so besede, ki sem vam jih povedal, ko sem bil še pri vas: Mora se izpolniti vse, kar je pisano o meni v Mojzesovi postavi, prerokih in psalmih.« Tedaj jim je odprl um, da so doumeli Pisma. Rekel jim je: »Tako je pisano: Mesija bo trpel in tretji dan vstal od mrtvih, in v njegovem imenu se bo oznanilo vsem narodom spreobrnjenje v odpuščanje grehov, s čimer bodo začeli v Jeruzalemu. Vi ste priče teh reči. (Lk 24,36-48)

Tedaj jim je odprl um ...

Odlomek me je navdušil zaradi zgoščene in zanimive pripovedi o Jezusovem prepričevanju učencev, da je vendarle On sam. Nekje na sredi odlomka pa mi je dal misliti tale stavek: »Tedaj jim je odprl um, da so umevali Pisma.«

Poglejmo, kaj opisuje odlomek. Ko se učenci ravno pogovarjajo o tem, kaj sta dva doživela na poti v Emavs, stopi mednje Jezus in jim reče: Mir vam bodi! Ti pa se prestrašijo in ne verjamejo lastnim očem. Jezus se ne pusti zmesti, ampak vztrajno dopoveduje učencem, da je On. Poglejmo, kaj vse naredi, da bi mu verjeli:

- povabi jih, naj ga potipajo in si ga ogledajo,
- prosi jih za hrano, da vpričo njih je,
- povrh vsega pa jim še odpre razum.

Oboje mi je neverjetno: To, da učenci ne morejo verjeti, da je med njimi On, ki živi, ter drugo, da Jezus tako mirno vztraja v potrjevanju tega, da je vstal in da je živ med njimi. A če se malo bolj ustavimo, je vse dokaj logično. Učenci niso še nikoli doživeli vstajenja. O tem se ni govorilo in tudi niso pričakovali takšnega razpleta. Zato njihova nevera tako nenavadna, saj je zdravemu razumu skoraj nemogoče dojeti, kar se dogaja.

Na drugi strani pa lahko občudujemo Jezusa. On bi seveda po vsej človeški logiki lahko znorel in jih pustil same. Užaljen bi lahko odšel in rekel: Pa nič, če nočete verjeti. Vendar je njegova ljubezen resnična, zato zmora odpuščati. Ve in čuti, da mora vztrajati do konca. Najprej mora prepričati učence o svojem vstajenju. Da izpolni svoje poslanstvo do konca, pa

mora učence naredi za priče teh reči. Cilj je jasen: Še vedno izpolnjuje Očetovo voljo! Zato in zaradi ljubezni vztraja.

Tudi učencem moramo priznati, da kljub strahu, neveri in dvomu vztrajajo. Vztrajajo v molitvi, pogovoru in iskanju. Ker vztrajajo do konca, jih čudovito nagradi: Odpre jim um, da so začeli umevati to, kar se je dogajalo.

Ob tem sem pomislil, koliko stvari je v našem življenju pravzaprav podobnih tej zgodbi. Seveda ne gre v prvi vrsti za vprašanje vstajenja od mrtvih, gre pa za vsakdanje dogodke, odnose, kjer eden ali drugi ne more verjeti svojim očem. Prepričan sem, da se najdemo lahko na obeh straneh. Kolikokrat ste že poskusili komu kaj dopovedati, pa ni šlo? In kolikokrat vam je kdo skušal kaj dopovedati, pa prav tako ni šlo?

Kaj se v takšnih trenutkih dogaja? Najprej moramo verjetno priznati, da se v naših odnosih vedno znova prikrade:

- strah, ki kot pečat zapre razum,
- groza, ki nas prevzame ob zahtevah življenja in zapre razum,
- krivda ob preteklih dejanjih, ki zatemni razum,
- zgrešene predstava, ki razum zavajajo, itd.

Današnji odlomek govori predvsem o božjem delovanju. On stopa med učence, ti pa so očitno kljub ranam, nemoči, strahu, krivdi in zgrešenim predstavam pripravljeni sprejeti njegov obisk. Obotavljajoče sicer pa vendar vztrajno. Jezus ne razočara in ne bo razočaral. Ko učenci naredijo vse, kar je potrebno, poseže s svojim dejanjem: Odpre njihov um, da lahko dojamejo.

Današnji evangelij je zame ena sama preprosta spodbuda, da moramo vztrajati! Vztrajajmo kot učenci v molitvi, razmišljanju in iskanju, da bo Gospod odpiral naš um! Ker pa smo priče, smo tudi mi povabljeni, da molimo za drugega, da bo Gospod tudi našim bližnjim odpiral razum.

Zaupajmo in vztrajajmo!